

A bouquet of vibrant yellow roses is the central focus, resting on a dark, textured wooden surface. To the left, a white starfish is partially visible. Below the roses, a classic pocket watch with a white face and black numerals is shown, along with a pair of tweezers and a yellow rose petal. The entire scene is framed by a delicate, repeating white lace-like border.

Teli lak

fine selection

MARY ELLEN TAYLOR

MARY ELLEN TAYLOR

Téli lak

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*A tél öléésében tudja meg az ember,
hogy lelke mélyén a nyár soha nem múlik el.*

– Albert Camus

Julia Tatum 1870-1915 ←••—H—••→ George Buchanan 1870-1919 ←••—H—••→ Elizabeth Lawrence 1880-1919

✿ Catherine Claire Hedrick 1888-1990 ←••—H—••→ Robert Buchanan 1885-1917

Amanda Blake 1935-1974 ←••—H—••→ ifj. Robert Buchanan 1917-1974

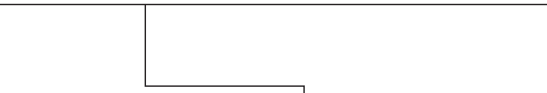
Sandy Talley 1969- ←••—H—••→ James Buchanan 1969-

Megan 1990- Deacon 1992-

JELMAGYARÁZAT

- ✿ A regény főbb szereplői
- ←••—H—••→ Házastárs
- Szülő(k)
- Kapcsolat

Julia Tatum 1870-1915 George Buchanan 1870-1919 Elizabeth Lawrence 1880-1919

James Latimer 1885-1917 Victoria Buchanan 1895-1984 Edward Garrison 1895-1982

Donna Kincaid Jessup 1950-1984 Samuel Jessup (örökbefogadott) 1916-2017

Susan Jenkins 1940- Aden Garrison 1938- Jeb Garrison 1939- Eric Garrison 1939-

Beth Kincaid Jessup 1970-2018

Lucy Kincaid 1989-

Nancy Maynard 1968- Noah Garrison 1969-

Hank Garrison 1988-

Brian Willard 1968- Grace Jenkins 1975-2016

Natasha Willard 2006-

1. FEJEZET

Mrs. Catherine Buchanan

1988. május 2.

Cape Hudson, Virginia

Virginia partvidékén egy meleg tavaszi napon Catherine Buchanan a hintaszékébe ereszkedik, és göcsörtös ujjaival gondosan elsimítja a térdén zöld kötött ruhája redőit. Öltözékét kimondottan ehhez az alkalomhoz választotta, de nincs az a temérdek készülődés a világon, amivel versenyre kelhetne a vele szemközt ülő lány szédítő szépségével.

A lány egyenes szőke haja és metsző kék szeme láttán az idős asszony előtt felrémlik az az idő, amikor gyenge ősz hajszálai helyett zabolátlan vörös hullámok omlottak napbarnított válla és feszes, telt keble fölé; szíve csordultig volt reménnyel és álmokkal, és számára sem volt ismeretlen a férfi érzéki érintése. Bár sosem volt olyan káprázatos szépség, mint a lány, így is elegen megfordultak utána.

A lány neve Elizabeth Kincaid Jessup, a barátainak csak Beth. Azért jött, hogy az iskola könyvtárából kölcsönzött kamerájával videóra rögzítse Mrs. Buchanan történeteit. Történelemórán kapták a feladatot,

meséli, majd üdítő őszinteséggel teszi hozzá: ötöst kell kapnia rá, úgy-hogy elő a jó sztorikkal!

A fiatal kezek óvatosan bogozni kezdik a kamerához csatlakoztatott mikrofon zsinórját. A lány vásott mosolyát elnézve az idős asszonynak eszébe jut egy másik lány, aki sok-sok évvel korábban szintén ebben a házban lakott. Akárcsak arról a másik lányról, Bethről is sokfélét duruzsolnak az emberek: zúrós társaságban mozog, iszik, és rendszeresen látni fiúkkal – mégpedig nem a legrendesebbekkel.

A Beth-féle lányok azt képzelik magukról, hogy ők találták fel a lázadást. Azt hiszik, ők az elsők, akik szembefordulnak a szabályokkal, pedig legfeljebb újrajátszanak valamit, ami generációk százai óta létezik.

– Ezt odacsíptethetem a gallérrára? – kérdezi Beth. – Jobban fog hallatszani, amit mond.

– Hogyne.

Beth tekintete előbb a csillárra, aztán a portréra siklik, ami a gyöngyházszerű márványkandalló fölött lóg, és egy fiatal nőt ábrázol menyasszonyi ruhában.

Mrs. Buchanannek nem kell elfordítania a fejét, anélkül is tudja, min akadt meg a lány szeme. A festményen ő áll gyönggyel hímzett, csipkerátétes, fehér szaténruhában. Hajának vörös hullámai között igazgyöngy fonat, a háta mögött túllzuhatag omlik a padlóra. A kép ugyanebben a helyiségben készült.

– Emlékszik arra, amikor ez készült? – kérdezi Beth.

– Jól emlékszem – feleli az asszony. Az arcára kiülő szemérmes mosoly alighanem egy szeretett férfinak szól.

A lány a lencsébe néz, beállítja a fókuszot, aztán letelepszik a földre, és könnyedén maga alá húzza a lábát.

– Közel száz éve él itt az öbölnél.

– Többségében igen.

– Azt beszélük, Mrs. Buchanan, maga tudja, hol kell a csontváza-
kat keresni – jegyzi meg a lány vigyorogva.

– Csontvázakat?

Beth megvonja a vállát.

– Átvitt értelemben. Nem igazi hullákra gondolok, csak a kör-
nyék saftos történeteire.

Mrs. Buchanan kihúzza magát, de az arckifejezése változatlan
marad.

– Hát igen, történeteim, azok vannak. És köztük elvétve egy-két
hulla is előfordul.

– Komolyan?

Az idő lassan feloldozza a kötöttségeket, és felszínre hozza a tit-
kokat. Senki sem él már azok közül, akiket óvni kellene.

– Elkezdjük? – kérdi Mrs. Buchanan.

A lány megköszörüli a torkát, és megnyomja a gombot.

– *Beth Jessup vagyok, a Cape Hudson-i gimnázium végzős diákja.
Ez pedig a Reynolds tanárnő történelemórájára készülő vizsgamunkám.
Virginia államban lakom, a Chesapeake-öböl keleti partján, és Mrs.
Catherine Buchanannel készíték interjút, aki 1888-ban született Cape
Hudsonben. Mrs. Buchanan, mesélne nekem a családjáról?*

Mrs. Buchanan kissé előrébb dől, megreccsen alatta a hintaszék.

– *Anyámat Addie Smithnek hívták, az apámat Isaac Hedricknek.
Apám, amikor épp nem asztalosként dolgozott, a kereskedelmi tengeré-
szetnél szolgált. Hét testvér közül a legidősebb vagyok, anyám a legfia-
talabb születésekor halt meg tizenkét éves koromban.*

A lány felpillant, a szemében ott remeg a saját anyja elvesztése
miatti fájdalom. Bármilyen furcsa párosnak tűnnek, a pénzt és a
kort nem tekintve egyformák: két anyját veszített, szeretetehes lány.

– *Mi történt az anyja halála után?*

– *Apám nem tudott egyszerre hajózni és hét gyereket ellátni, így szétosztott minket. A fiúk Jessupékhoz, egy gyerektelen házaspárhoz kerültek itt, a városban. A húgaimat az öböl nyugati partján adta családokhoz, én pedig a Buchanan családnál álltam szolgálatba.*

– *Félelmetes lehetett.*

Mrs. Buchanan réges-rég elrekeszte magában a fájdalmat, és eszé ágában sincs szabadjára engedni. Ám amikor igent mondott erre az interjúra, ígéretet tett magának, nem hagyja, hogy az igazság sírba szálljon vele.

– *A Buchanan család magával vitt New Yorkba. Honvágam volt. Lármas volt a város. Vakító. Hónapokon át alig aludtam. De idővel megtanultam elviselni és továbblépni.*

– *Viszontlátta valaha a testvéreit?*

– *Később igen. Jóval később.*

A szavak hosszan lebegnek a levegőben, végül Beth megköszöri a torkát.

– *Mi volt a feladata a Buchanan családnál?*

– *A szobalányoknak segítettem, később pedig Victoria kisasszony szobalánya lettem.*

– *Ő ki volt?*

Szellő libben a taftselyem függönyök közt. Az idős asszony érzi, megint szólongatják a lelkek, amelyek az utóbbi néhány hónapban mind közelebb és közelebb gyűrűztek hozzá. A régi fájdalmak úgy buknak felszínre a szívében, mint távoli bóják a hullámzó tengeren.

– *Az idősebb Mr. Buchanan lánya. A későbbi sógornőm. Egyébként emlékeztetsz rá. Neki is ilyen nyughatatlan természete volt.*

Beth komisz mosolyra húzza a száját, mint akit lelepleztek.

– *Mi lett vele?*

Az asszony is mosolyog, tetszik neki a lány őszinte kíváncsisága.

– *Majd ha újra eljössz, elmesélem.*

– *Alig mondott ma valamit.*

– *Ha többet akarsz megtudni, kénytelen leszel máskor is eljönni.*

Öreg vagyok. Hamar elfáradok. – Ami persze legfeljebb félig igaz. Az asszony szeretné újra látni a lányt. Jólesik beszélgetni vele.

– *Délutánonként az étteremben dolgozom, nem tudok visszajönni.*

– *Akkor fizetek érte. Tekintsd úgy, mint egy új állást.*

A lány szemében bujkáló óvatosság egy csapdába csalt rókára emlékezteti az asszonyt, amit még az apja fogott meg gyerekkorában.

– *Nem vagyok rossz pincéernő, szép borraivalókat kapok.*

Beth megnevezi az összeget, alkudozásra számít.

– *Rendben.*

A lány szeme elkerekedik.

– *Komolyan? Csak annyi a dolgom, hogy felvegyem, amit mond?*

– *Így van. És hogy pontos legyél.*

Beth csapdát sejt, és kivár. De miután nincs folytatás, így szól:

– *Benne vagyok. De alkalmanként kell fizetnie.*

– *Természetesen. Pénteken el tudsz jönni?*

– *Aha.* – A lány tekintete ismét megakad a festményen. – *Első látásra szerelem volt?* – kérdezi.

Mrs. Buchanan egy hosszú pillanatig hallgat. Szinte hallható a titkokat kísérő dobpergés.

– *Igen, csak nem a férjem, Robert iránt.*

A kék szempárban gyanakvás ébred, mint amikor a róka kiszagolja a friss halat a csapdában.

– *Akkor ki iránt?*

– *Pénteken találkozunk.*

2. FEJEZET

Lucy

2018. január 15.

Cape Hudson, Virginia

Lucy Kincaid hátában az északkeleti széllel érkezett, amelynek csípős, hideg fuvallata füstös countryklubok, csokoládékrémrel töltött, olajos fánkok, ragacsos rácson sült hamburgerek, a Tennessee whiskey és a halál émelyítő illatát sodorta magával.

Lucy a távozó vihar jeges érintése riasztotta nyugtalan álmából. Arcához kapott, és az örvénylő Chesapeake-öböl nyurga, part menti nádasára telepedő ködöt kémlelte. A terepjárójában ült, ugyanott, ahol kora hajnalban leparkolt. Dolly Parton, az anyja kétéves németjuhásza egy plédbe vackolódva békésen aludt mellette. Annyi volt mindene, ami a hátsó ülésen hevert: egy sporttáska tele ruhával, pár vázlattömb, az anyja gitárja, egy hálósák és egy szatyor, benne üdítő, mogyoróvaj és néhány bagel. A két ülés között egy kopott baseball-ütő, a „Békehozó” pihent, mellette az anyja hamvait őrző fémurna.

Amikor nem sokkal hajnali kettő után, útban a keleti part felé, Lucy keresztülhajtott a huszonöt kilométer hosszú, hol híd, hol alagút Bay Bridge-Tunnelön, tarajos hullámok csapkodtak az öböl

vizén. A szellőkések miatt le kellett lassítania, és be kellett nyomnia a vészvillogót. A híd közepén, a roppant víztömeg fölött és a csillagok takarója alatt az az érzése támadt, mintha próbára akarná tenni az univerzum, hátha visszafordul. Csakhogy Lucy konok volt, és sosem futamodott meg.

Mire átért a keleti partra, már túl késő volt, hogy felkeresse a férfit, akihez érkezett, motelszobára pedig nem futotta a pénzéből. Kénytelen volt beérni egy pajta oldalában húzódó, elhagyatott, vízparti mellékúttal. Leállította a motort, hogy spóroljon a benzinnel, fűtés nélkül azonban az autót hamar átjárta a fagyos hideg. A tarajos hullámokat simogató telihold fényében magára és a kutyára terítette az anyja hatalmas, kopott ágytakaróját, és az esőcseppek kopogása mellett megpróbált elaludni.

Lucy megborzongott, szorosabbra húzta magán a takarót, és a narancssárgán aranyló napfelkeltét nézte a látóhatárig nyújtózó víz fölött. Az eső elállt, a hullámokat ringató szélben üde fény táncolt a dermedt hínárszálak tetején.

– Na, Dolly, mit gondolsz?

Dolly felemelte a fejét, prüszkölt egyet, aztán visszabújt a takaró melegébe.

– Muszáj lesz megszeretnünk. Pillanatnyilag ez mindenünk.

Az anyja orvosi számlái felemésztették Lucy tartalékait, a zsebében lapuló száz dollár és a negyed tank benzin volt minden vagyona, és a legközelebbi munkalehetőség ezerhatszáz kilométerrel odébb, Nashville-ben várakozott. Őrütségnek tűnt mindent hátrahagyni, és újrakezdeni – még ha csak rövid időre is –, vagyis épp olyasmi-nek, ami az anyjától cseppet sem állt volna távol.

A fakó fényű, használt urnára pillantott, amit harminc dollárért vett a temetkezési vállalkozónál. Jókora horpadás látszott a tetején

– mint kiderült, egy halott férj és két feleség körül támadt vitából eredően. Az anyjának tetszett volna az urna drámai története, ráadásul az ára is tűrhető volt.

Lucy anyja két héttel korábban halt meg agydaganatban. Soha életében nem volt beteg, így az első migrénjét az előző éjjel elfogyasztott fél üveg rozswiskey-nek tulajdonította. A következőt az alváshiánynak. A harmadik viszont napokra ágnak döntötte, és kénytelen volt felhívni Lucyt, aki Nashville-ben, egy Lower Broadway-i bárban volt üzletvezető. A sürgősségi osztály után egy borsos árú MRI-vizsgálat következett, azután pedig az orvos lesújtó híre. A daganat rosszindulatú és nem műthető.

Lucy felmondta az albérletét, és novemberben beköltözött az anyja kicsi lakásába. Vigasztalta, adagolta neki a fájdalomcsillapítót, és készült a végre. Az utolsó nap Beth felélénkült. Kinyitotta a szemét, és olyan összeszedetten nézett Lucyra, ahogy már napok óta nem.

– *Ugye gondoskodni fogsz Dollyről?* – kérdezte.

– *Tudod, hogy igen.*

Lucy fogott egy másik takarót, és az anyjára terítette. A kutya a gazdája sovány teste mellé fészkelődött. Minél közelebb gyűrűzött hozzá a halál, annál jobban izgatta Dolly sorsa. Lucy mellett ő volt a legjobb barátja.

– *Utál egyedül lenni.*

Az asszonynak megrándult az arca, és nehezen lélegzett. Lucy elővette az orvos által felírt morfiumot. Csöppentett néhányat az anyja nyelvére, hogy csillapítsa a szervezete leállásának előfutáraként érkező szorongást.

– *Dollyval együtt Virginiába kell vinnetek a hamvait – szólalt meg az anyja, miután szaggatottan felsóhajtott.*

Ha gondokból bőségesen ki is jutott nekik, titkaik sosem voltak egymás előtt, így Lucy a morfium számlájára írta Virginia említését, amiről addig sosem hallott az anyjától.

Nehezen levegőt vett, és folytatta:

– Kaptam egy levelet úgy egy hónapja.

– Milyen levelet?

– Itt van a matrac alatt. Nézd meg!

Lucy felhajtotta a matracot, és egy gyűrött cigarettásdoboz és egy üres tacos csomag társaságában megtalálta a nagy alakú, sárga borítékot. Az egészséges táplálkozással és a dohányzásról való leszokással kapcsolatos kiselőadások ideje már rég lejárt, így Lucy egyszerűen felemelte a borítékot. Henry Garrisontól érkezett, Virginia államból, Cape Hudsonból.

– Mi ez, anya?

Az anyja megnedvesítette az ajkát.

– Örököltem egy házat, ami most már a tied lesz. Igazi otthonod lehet, olyan, amilyenre kis korodban vágytál.

Igazi otthon. Lucynak huszonkilenc évesen fogalma sem volt, hogy mi az.

Átmozgatta elgémberedett nyakát, lehúzta a csuklójáról a hajgumit, és összefogta a haját. Miért nem beszélt neki az anyja soha Virginiáról? Miért titkolózott? Beth világéletében büszke volt nyers őszinteségére. Az a fajta ember volt, aki mindig megmondta a frankót. Csípőből tüzelt.

Miért hazudott? – Lucy vágyakozva megszorította a kormánykezeket, bárcsak valahogy kaphatna még néhány percet az anyjával.

Fázott, éhes volt és pisilnie kellett. Végigpásztázta a fákat és a vízpartig elnyúló, magas fűvel benőtt, százméternyi tisztást. Kinyitotta az ajtót, az arca összerándult a bőrébe maró reggeli szélről.

– Gyerünk, csajszi, tudom, hogy neked is kell! – noszogatta a kutyát. Dolly válaszul hátralapította a fülét. – Ne csináld már! Neked sokkal könnyebben megy, mint nekem.

A kutya lassan felállt, átlépett a sebességváltó fölött, és ásítva kiugrott az autóból. Dollynak, aki Beth meggyőződése szerint félig emberből volt, nem kellett póráz.

– Nehogy aztán megkergezz valamit! Befagy a segged, ha eltévedsz, és az enyém is, mire megtalállak.

Elindultak a nádas felé. Lucy türkiz mintás, barna cowboysizmája cuppogva süllyedt a puha talajba; próbált lépést tartani a kutyával, aki a hosszú hetek bezártsága után újult energiával, prüszkölve nyargalászott a hidegben.

Dolly leguggolt, a szélbe emelte az orrát, aztán szimatolva elindult a nádas felé.

– Ne felejtse, amit az eltévedésről mondtam! – Lucy kicipzárázta és letolta a nadrágját. Szél csapott meztelen alsótestébe, szeretett volna minél gyorsabban végezni. Mire felhúzta a nadrágját, Dolly eltűnt a szeme elől. – Hé, nem hagyjuk el egymást! Ebben állapodtunk meg. Gyerünk, csajszil! Megfagyok!

Dolly a víz felé száguldott. A rövid séták, amikre az utolsó hetekben szorítózkodniuk kellett, nem elégítették ki a harminckilós kutya mozgásigényét. De végre szabad volt, szagot fogott, és ezt rettentően élvezte.

A lány fázósan összefonta a karját a mellkasán, és dobbantott a lábával.

– Dolly, ne csináld ezt velem! Vissza kell ülnünk az autóba felmelegedni. Később még szaladgálhatsz, megígérem.

Dolly nyomában csak úgy ringott a nádas, és a csaholására egy madár röppent fel a sűrűből.

– Jutalomfalat, Dolly! – kiabálta Lucy. – Kérsz jutalomfalatot?

A nádas elcsendesedett, és rövidesen előbukkant Dolly feje, jelezve, hogy kapható a megvesztegetésre. A farkát csóválva odaszaladt

Lucyhoz, aki ezalatt kinyitotta a kocsi ajtaját. A kutya gyors pillantást vetett rá, felugrott az ülésre, és a jutalmát várva elhelyezkedett az anyósülésre terített takarón.

– Nem állunk túl jól jutalomfalatokkal – jegyezte meg Lucy, miután becsukta az ajtót, és kotorászni kezdett a harapnivalós szatyorban. Nagy nehezen kihalászott pár szikkadt sült krumplit, Dolly pedig egy szempillantás alatt eltüntette.

A lány megvakarta a kutya fejét, aztán előtűrt egy nedves törülőkendő dobozt, amit az utolsó pillanatban hozott el Beth lakásából. Kihúzott egy kendőt, és mialatt lassan megforgatta a kezei közt, belelegezte az illatát, és maga elé képzelte, ahogy gyerekkorában Beth törölgette a kezét. Beth imádta a törülőkendőket. Még ha egy egyszobás lakásban éltek is Nashville keleti felén, a kezük mindig tiszta volt.

Összegyúrta a markában a kendőt, megfogta az indítókulcsot, és elfordította. A motor röviden felzúgott, aztán leállt. A második próbálkozásra már csak szaggatott köhécselés volt a válasz. Lucy Dollyra pillantott, mire a kutya úgy nézett rá, mint aki elvárja gazdájától, hogy mielőbb intézkedjen.

Lucy a kormánykerékre hajolt, úgy szuggerálta a motort.

– Ne csszz ki velem, Jeep!

Elfordította a kulcsot. Semmi. Lucy úgy gondolta, épp eleget küszködött az utóbbi időben, és legfőbb ideje, hogy az univerzum valami jót is küldjön neki. Legalább egy rövid időre. Az út végén egy békés kikötő ígérete várta, nem hagyhatta, hogy bármi gátat vessen neki.

Harmadjára zörögve, csörömpölve beindult a motor. A lány egy pillanatra mozdulatlanra dermedt, a lélegzetét is visszatartotta, nehogy lefulladjon a kocsia. De miután nem állt le, felcsavarta a fűtést, és Dollyval behajoltak a kiáramló meleg levegőbe.

Hátramenetbe kapcsolt.

– Akkor hajrá!

A kutya a fülét hegyezte és a farkát csóválta.

Lucy rálépett a gázpedálra, és felkanyarodott a félsziget főújtjára, a 13-as útra. Kezdetben kevés jele volt a civilizációnak, aztán hamarosan felbukkant egy motel tíz faházszerű apartmannel. Az egyik ablakban piros SZOBA KIADÓ fényfelirat villogott. A motel után ütött-kopott traktorok álltak, rajtuk ELADÓ tábla. Az első emberi lény, akit megpillantott, egy terepmintás nadrágot és dzsekit viselő idősebb férfi volt, aki az újságjáért ment ki. Később rövid üzletsor mellett hajtott el, az épület ablakainak többsége be volt deszkázva.

Amikor meglátta a CAPE HUDSON, 8 MÉRFÖLD táblát, lelassított, és felidézte magában, mi mindent tudott meg a blogbejegyzésekből a városról. Keletkezését a tizenkilencedik század végére tették, amikor Norfolk és az északkeleti területek kiszolgálására teherpályaudvart hoztak létre a félszigeten, jöllehet már I. György király idejéből fennmaradt néhány földadományozó levél, sőt az 1600-as évek közepe óta léteztek a virginiai kolóniába szegődő szolgálókról beszámoló írásos emlékek. A Chesapeake-öböl partján számos régi nagybirtok és vadászklub romjai őrizték a letűnt korok emlékét.

Cape Hudsonben a nyarak meglehetősen forgalmasak voltak, habár ahhoz, hogy a környékből számottevő üdülőközpont váljon, nem épült elég szálloda és nyaraló. A város tízezer fős lakossága az ötnapos osztrigafesztivál idejére minden novemberben megháromszorozódott, a január azonban uborkaszazonnak számított. Ahogy az egyik blogger fogalmazott, ebben az időszakban „nyugodtan fel is tekerhetnék az utcákat”. Egy másik azt írta, hogy az öbölparti település a „kiaknázatlan lehetőségek földje”.

Lucy lelassított, és a táblát követve rákanyarodott a városba vezető még keskenyebb útra.

A telefon térképe szerint két utca futott kelet-nyugati irányba, kettő észak-délibe. A város egy- és kétszintes téglaházai azokból az időkből származtak, amikor még a vidék népszerű vadászati úti célnak és vasútvárosnak számított.

Az út mentén feltűnt néhány turisztikai vállalkozás, ám többségükön tábla jelezte, hogy MÁRCIUSIG ZÁRVA.

A főút vége felé közeledve Lucy észrevette, hogy az egyik téglapületben étterem működik, és több autó is parkol előtte – az élet első valódi jelei. Beállt a többi kocsi mellé. Az étterem bejárata fölött az ARLENE'S felirat díszelgett.

Néhány korán kelő vendég haladt el az élénksárga dzsip mellett, és mielőtt eltűntek az étteremben, futó pillantást vetettek Lucyra és a kocsi rendszámablájára. Leállította a motort.

– Várj meg itt, csajszi! Hozok valamit.

Odaszaladt a bejáráshoz, és a feje fölött felhangzó csilingelés kíséretében belökte az ajtót. Bacon és palacsinta illatától súlyos melegség köszöntötte odabent. Micsoda mennyei érzés!

A pult mögött egy negyvenes éveiben járó, élénkvörösrre festett hajú nő állt. Pár számmal nagyobb fekete pólót viselt, rajta OSZTRIGASÜTŐ ÖNKÉNTES felirattal. A névtáblája szerint ARLENE-nek hívták.

Lucy azonnal megszólította.

– Jó reggelt! Kaphatnék valamit elvitelre? A kutyám kint vár a kocsiban, és nincs elég benzinem, hogy járassam a motort.

A nő pár másodpercig rámeredt, pislogott egyet, aztán elmosolyodott.

– Hozd csak be a kutyust, kicsim! Holszezon van, nincs itt senki, csak pár törzsvendég meg te.

– Biztos benne? Elég nagy.

– Srácok, gond lenne, ha a kislány behozná a kutyáját?

A törzsvendégek beleegyezésük jelül csaknem egyszerre megemelték a kávésbögréjüket.

– Töltök, amíg behozod.

– Köszönöm!

Amikor Lucy visszament a kocsihoz, Dolly a vezetőülésen gubbasztott, és búskomoran bámult ki az ablakon. A két füle hátralapult, és a tekintete olyan volt, mint aki azt hiszi, büntetésben van. Lucy kinyitotta az ajtót.

– Mindketten bemehetünk. Igazi asztalhoz ülhetünk, és igazi kaját kapunk.

Lucy pórázt csatolt Dolly nyakörvére, és a kutya kimászott a kocsiból.

– Mit szólnál egy baconös pogácsához? – kérdezte a lány.

Dolly a farkát csóválta.

Beléptek az ajtón. Megszólaltak a csengettyűk, és Lucy testét ismét átjárta a melegség. Addig nem is tudatosult benne, mennyire ki van éhezve valami másra, mint a porcukros fánk, az olcsó hamburger és az odakozmált tojásrántotta zsemlelében. És hogy mennyire szüksége van egy kávéra.

Dollyt a lába mellett tartva elindult a sarokban álló asztal felé, amin már ott várta egy bögre kávé, mellette a földön pedig egy tálka víz. Leült, a forró bögrére kulcsolta az ujjait, és ahogy belekortyolt az illatos kávéba, érezte, hogy visszatér belé az élet. Dolly a vizet lefetyelte.

Az étterem egyetlen hosszúkás, keskeny helyiségből állt. Jobbra, a fal mentén krómszínű bárpult, a túloldalon nyolc boks. Fölöttük a falon több tucat bekeretezett fekete-fehér kép mesélt a környék elmúlt évtizedeiről.

Arlene kijött a pult mögül, és újratöltötte Lucy bögréjét.

– Tennessee jó messze van innét.

– Tizennégy óra.

A nő lehajolt, hogy megsimogassa Dolly fejét.

– Mi szél hozott titeket errefelé? Ha az osztriga miatt jöttetek, akkor vagy elkéstemek, vagy nagyon korán érkeztek. És kacsavadásznak sem tűntök.

– Henry Garrisonnal van találkozóm.

Arlene bólintott, és kinézett az étterem ablakán az út túloldalán álló téглаépületre.

– Még nem ég nála a lámpa, úgyhogy nem kell sietnetek. Egyébként mindenki Hanknek szólítja.

– Tudom, hogy korán érkezünk, de éhesek vagyunk.

– Az étlap kint van a falon. Szólj, ha választottál.

Lucy felnézett, és hónapok óta először boldogan elmosolyodott.

A nő félrebillentette a fejét, majd egy pillanatig habozott.

– Nem ismerlek valahonnan?

– Sosem jártam még itt.

A nő úgy nézett Lucyra, mint akinek egy évtizedekkel korábban eltemetett emlék motoszkál a fejében.

– Pedig ismerlek.

– Lucy Kincaid vagyok. Ő pedig Dolly. Anyám azt mondta, itt született. Beth Kincaid. – Lucy szerette volna, ha a nőnek mond valamit Beth neve, ami valamiképpen igazolná ezt az örült utazást.

Arlene a fejét rázta, láthatóan nem tudta hova tenni az információt.

– Nem ismerem Kincaid nevű családot. Nincs valamilyen másik neve, ami ismerős lehet?

– Jessup?

Arlene felnevetett, és a plafonra emelte a tekintetét, mintha a lány valami tökéletesen nyilvánvaló dolgot mondott volna, aztán az arcába bámult.

– Beth Jessup az anyád, igaz?

Lucy letette a bögréjét, és zavartan dobolt rajta az ujjával.

– Igen.

Arlene úgy fürkészte Lucy arcát, mintha egy régi barátja ülne előtte.

– Egyből Beth Jessup jutott eszembe rólad, amikor beléptél. Osztyáltársak voltunk a gimiben. Jó párszor felforgattuk együtt a várost. – Barna szemében váratlanul fiatalos fény gyulladt. – Te jó ég, mennyire hiányzott nekem! Mondd csak, mi van vele mostanában?

Lucy ajkához induló bögréje megállt a levegőben.

– Két hete meghalt.

Arlene arcán elhalványult a Beth emlékétől felgyúlt mosoly.

– Nagyon sajnálom, csillagom!

– Agydaganata volt. – Lucy kissé kihúzta magát, nem volt még alkalma hozzászokni a szavakhoz. – Arra kért, hogy Dollyval jöjjünk el a szülővárosába. És hozzuk el a hamvait.

Arlene megköszöri a torkát.

– Szegénykém! Istenem, az én fejemben Beth mindig is úgy élt, mint egy vad kamasz lány. Erre most nincs többé. Nagyon sajnálom.

Lucynak minden erőfeszítése ellenére a szívébe férközött a szomorúság.

– Köszönöm!

Arlene homlokán elmélyültek a barázdák.

– Gondolom, a Téli lak miatt jöttél.

Gyorsan terjedtek a hírek.

– Mr. Garrison említett valami vityillót. Merre van?

– A városon túl, a világítótoronynál.

– Fogalmam sincs, mi ez az egész.

Arlene egy legyintéssel elhessegette a lány aggodalmát.

– Ne aggódj! Hank majd a gondodat viseli. Mire megeszed a reggelidet, már az íróasztalánál fog ülni. Korán kel. Akkor mit hozhatok nektek?

– Palacsintát kérek – felelte Lucy. – Extra baconnel Dollynak.

– Rendben. Máris készítem.

– Köszönöm!

A nő melegen és őszintén elmosolyodott.

– Megmondom, rettentően örülök, hogy Beth lánya itt van a városban.

Beth tinédzser volt, amikor Lucy megszületett. Soha életében nem említette Cape Hudson, de Lucy bízott benne, hogy a helybeliek talán szolgálhatnak némi információval az anyja Nashville előtti életéről.

Amíg a reggelijét várta, többen is betértek az étterembe. A bárpultnál néhány idősebb férfi ücsörgött, evés közben halkán beszélgettek. Lucy mellett, a szomszédos boksztban egy idősebb pár ült. Számos kíváncsi pillantást elcsípett.

Amikor megérkezett a palacsinta és a bacon, a lány juttatott pár darabkát Dollynak, és csak azután látott hozzá. Puha és vajas volt a palacsinta. Lucy idejét sem tudta, mikor evett utoljára rendesen, asztalnál ülve. Többnyire a bár konyhájában kapta be az ennivalóját, Bethnél pedig egyáltalán nem volt mihez odaülni. Az anyja nem rajongott az asztalokért, szívesebben evett a földön gubbasztva.

Újra és újra kinyílt az ajtó, minden alkalommal hideg fuvallatot hozva magával. Lassan megtelt az étterem. Arlene odament Lucyhoz, és egy fehér műanyag dobozt rakott le elé az asztalra.

– Egy kis pluszbacon. Jó látni, hogy egészséges étvágyatok van. Amúgy a számlád rendezve van.

– Ki rendezte? – kérdezte Lucy.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ajándék, az érkezésed örömére.

Arlene mosolya melegséget sugárzott, ráadásul ismerte is Betht, Lucy nem tehetette hát meg, hogy ne tegye fel a kérdést:

– Anya sosem mesélt erről a várossal. Nem tudja, miért ment el innen?

– Erre senki sem tudta a választ. Egyik nap még itt volt, aztán az érettségi előtt egy nappal eltűnt. Meg voltam győződve róla, hogy visszajön. A gimnázium alatt minden péntek este együtt söröztünk a parton a focimeccs után. Egy éven át minden péntek este vártam rá, mire leesett, hogy valószínűleg nem jön vissza. – Amikor az egyik vendég Arlene-t szólította, fejszóvalva hozzátette: – Veszettül hiányzott nekem.

Arlene odafordult a másik vendéghez, aki mialatt halkán beszélt, időnként Lucyra pillantott.

– Mi lettünk a város új szenzációja – súgta Lucy Dollynak.

A következő húsz percben csendben ettek a pillantások keresztüztében. Lucy minden falat után kettőt Dollynak adott, és rövidesen kiürült a tányérja. Előttart a zsebéből pár bankjegyet, és ott hagyta Arlene-nek a só- és borsszórt alatta.

Kifelé menet ismét magukon érezte az emberek tekintetét. Garrison irodájában továbbra is sötét volt, ezért a kabátja gallérját felhajtva elindult Dollyval a Main Streeten, majd a homokdűnéken átvágva lesétáltak a partra. Remek ötletnek tűnt sétálni egyet a parti főveny, csak hogy a kabátján keresztül is a csontjáig hatolt a víz felől érkező hideg szél.

A Main Streetre visszatérve látta, hogy Garrison irodájában ég a lámpa.

– Aki bújt, aki nem...